

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 lutego 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko K. G. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 28 lipca 2016 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 585/16.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 709¹⁵ k.c. poprzez nieuwzględnienie wszystkich korzyści uzyskanych przez powoda wskutek rozwiązania umowy leasingu, takich jak: kwota uzyskanego ubezpieczenia związanego z umową leasingu, a także wpłaty dokonywane na poczet umowy, objęte fakturami z 29.10.2014 r., 03.11.2014 r., 09.01.2013 r., 22.01.2015 r., co doprowadziło do ustalenia zaległości z tytułu umowy leasingu w sposób nieprawidłowy;

2. istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie:

a) art. 232 w zw. z art. 3 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., poprzez:

- zasądzenie od pozwanej kwoty 30.625,23 zł wynikającej z weksla, którego prawidłowość oraz zasadność wystawienia była przez stronę pozwaną zakwestionowana, w szczególności wobec: braku dowodów istnienia zobowiązania po stronie pozwanej we wskazanej wysokości;
- nieuwzględnienia przez powoda wpłat dokonanych w związku ze spłatą leasingu wynikających z faktur z 29.10.2014 r., 03.11.2014 r., 09.01.2015 r., 22.01.2015 r, które stanowią korzyść finansującego, o którą powinno być pomniejszone odszkodowanie;
- nieuwzględnieniu przy obliczeniu kwoty odszkodowania korzyści finansującego wynikającej ze zwrotu przedmiotu leasingu;
- nieuwzględnieniu, że umowa leasingu operacyjnego nr (...) objęta była ubezpieczeniem, którego wysokość mimo wniosku pozwanej nie została przedstawiona;

a) art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz dokonanie wybiórczej analizy i oceny przedstawionych dowodów, w konsekwencji prowadzących do błędnego przyjęcia, istnienia zaległości w wysokości 30.625,23 zł, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do odmiennych wniosków. Nierozważenie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, wskazywanych przez stronę pozwaną, oraz pominięcie przez sąd I instancji zarówno wpłat dokonywanych na poczet zawartej umowy jak i kwoty ubezpieczenia w związku z umową leasingu. Nie wyjaśnienie sprzeczności pomiędzy proponowaną pozwaną kwotą zapłaty w wysokości 15.641,84 zł, a kwotą wskazaną w wekslu na sumę 30.625,23 zł.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenie powództwa w całości oraz stosowne ustalenie kosztów procesu za I i II instancję, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Ponadto wniosła o zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do niniejszej apelacji, w postaci pism kierowanych do E. Hestia wraz z odpowiedziami, na okoliczność, nieudzielenia informacji o wysokości wypłaconej tytułem ubezpieczenia kwoty w związku z umową

leasingu operacyjnego (...) nr (...), wskazując, że potrzeba ich powołania wyniknęła na obecnym etapie postępowania, a ich uwzględnienie ma kluczowe znaczenie dla prawidłowości wydanego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przed przystąpieniem do merytorycznego rozpoznania podniesionych w apelacji zarzutów na wstępie należy odnieść się do wniosku strony apelującej o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci pism kierowanych do E. Hestia wraz z odpowiedziami na okoliczność nieudzielenia informacji o wysokości wypłaconej tytułem ubezpieczenia kwoty w związku z umową leasingu operacyjnego nr (...)2017, który w ocenie Sądu Okręgowego nie podlegał uwzględnieniu, wobec tego, iż nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.), a zarazem był on spóźniony (art. 381 k.p.c.). Wskazać bowiem należy, że wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 k.p.c. może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji. Strona apelująca w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla niej orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem pozwanej było przedstawienie wszelkich dostępnych jej dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Wszystkie podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. jak również zarzut naruszenia art. 709¹⁵ k.c. koncentrują się wokół nieprawidłowego w ocenie strony apelującej ustalenia wysokości kwoty zobowiązania pozostałego do zapłaty z tytułu umowy leasingu. Zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Stanowią one w istocie wyraz dezaprobaty stanu faktycznego ustalonego na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego tylko z tej przyczyny, że nie wspiera on stanowiska strony skarżącej.

W żadnym razie nie może odnieść skutku zarzut sprzeczności ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sprzeczność taka zachodzi bowiem wówczas, gdy istnieje dysharmonia pomiędzy treścią zebranego materiału, a wnioskami, do jakich dochodzi sąd na podstawie tego materiału. Sprzeczność taka jest zaś wynikiem uchybień w zakresie oceny dowodów stanowiących konsekwencję naruszenia zasad oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Takich zaś uchybień strona apelująca nie wykazała. Wskazać przy tym należy, że dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. koniecznym jest wykazanie, które to konkretnie dowody były przedmiotem błędnej oceny Sądu oraz z jakich przyczyn. Strona apelująca tymczasem, jak wynika z uzasadnienia apelacji, nie tyle kwestionuje ocenę dowodów w sprawie przeprowadzonych co brak wyprowadzenia w oparciu o te dowody właściwych dla niej wniosków. Tymczasem przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak. Samo zatem twierdzenie, iż zachodzi sprzeczność bez przytoczenia argumentów oraz dowodów w tym zakresie nie może służyć wykazaniu sprzeczności w materiale dowodowym oraz błędów w jego ocenie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji sprostał standardom dotyczącym oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawy i w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń. Podstawą dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły dowody z dokumentów, których wiarygodność oraz sposób pozyskania nie była kwestionowana, stanowiąc tym samym pełnowartościowy materiał dowodowy. W oparciu o tak zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że suma opłat leasingowych po wygaśnięciu umowy leasingu (raty od stycznia 2015 roku do czerwca 2017 roku) wyniosła 97 386,72 zł (30 rat po 3.213,27 zł netto + opłata za wykup 988,62 zł netto). Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi również ustalenie, iż odszkodowanie należne

finansującemu z tytułu rozliczenia umowy leasingu w wysokości 30 625,23 zł stanowi sumę opłat po wygaśnięciu przedmiotowej umowy – 97 386,72 zł netto (pomniejszoną o środki uzyskane ze sprzedaży przedmiotu umowy – 65 600 zł netto i dyskonto w wysokości 2 530,69 zł netto, czyli kwotę 68 130,69), a także koszty sprzedaży w wysokości 1 283,20 zł oraz kwota niezapłaconych opłat leasingowych w wysokości 86 złotych. Wysokość wskazanej kwoty, na którą został wypełniony weksel, wynikała wprost z postanowień umowy oraz jej załączników w postaci Ogólnych Warunków Umowy Leasingu oraz Harmonogramu spłat. Należało zgodzić się przy tym z Sądem I instancji, iż pozwana nie wykazała w toku niniejszego postępowania, że kwota, na którą został wypełniony weksel została w jakikolwiek sposób przez stronę powodową zawyżona. Również w postępowaniu apelacyjnym pozwana nie wykazała jakichkolwiek nieprawidłowości w tym zakresie. Powołując się na fakt dokonanych w związku ze spłatą leasingu wpłat w łącznej wysokości 9.523,81 zł, wynikających między innymi z faktur z dnia 29.10.2014 roku oraz z dnia 3.11.2014 roku, pozwana nie załączyła ich w poczet materiału dowodowego, co skutkowało przyjęciem twierdzeń w tym zakresie za nieudowodnione. W zakresie zaś pozostałych wpłat, jak wynika z materiału dowodowego sprawy, były one na bieżąco zaliczane na poczet umowy leasingu i zostały uwzględnione w ostatecznym rozliczeniu. Nieuzasadnione były także zarzuty dotyczące nieuwzględnienia przy obliczeniu korzyści finansującego, kwoty uzyskanej z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia w E. Hestia. Przede wszystkim pozwana nie wykazała, by powodowi przysługiwało ubezpieczenie od wskazanego podmiotu. Jak wynika z art. 3 ust 5 umowy leasingu, przedmiot leasingu był objęty ubezpieczeniem A. w wersji Standard oraz GAP Fakturowy. Wskazane rodzaje ubezpieczeń w żadnym razie nie odnosiły się do sytuacji związanych ze śmiercią korzystającego. Wbrew również stanowisku strony apelującej pomiędzy proponowaną kwotą zapłaty w wysokości 15.641,84 zł, a kwotą wskazaną w wekslu na sumę 30.625,23 zł nie zachodzi żadna sprzeczność. Kwota 15.641,84 zł odpowiadała zadłużeniu pomniejszonemu o skonto, które zostałyby przyznane, gdyby pozwana zdecydowała się na zawarcie ugody pozasądowej, kończącej sprawę rozliczenia umowy leasingu. Pozwana nie wyraziła jednak zgody na ugodowe zakończenie sporu, a w konsekwencji strona powodowa, kierując sprawę na etap postępowania sądowego, nie znalazła podstaw do zastosowania wobec pozwanej przedmiotowej ulgi. Pozwana nie przedstawiła zatem żadnego dowodu, który mógłby skutecznie podważyć wysokość dochodzonego pozwem roszczenia, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ustaloną w oparciu

o § 2 pkt. 5 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm.).